

Anotace

Bakalářská práce je věnována počátkům cisterciáckého kláštera ve Zbraslavi, jeho rozmachu a významu v době bezprostředně po jeho založení králem českým a polským Václavem II. až do jeho vyplenění husity. Autor začíná stručně historií místa v kontextu doby před vznikem kláštera. První písemná zmínka o Zbraslavi se nalézá již v zakládací listině kláštera v Kladrubech z roku 1115, kdy místo zvané Zbraslav spolu s dalšími statky na soutoku řek Vltavy a Mže věnoval kníže Vladislav I. tomuto benediktinskému klášteru v západních Čechách.

Je docela možné, že již toto rozhodnutí předznamenalo pozdější výběr Zbraslavi králem Václavem II. pro založení jednoho z nevlivnějších a nevýznačnějších cisterciáckých klášterů v zemi v době panování posledních Přemyslovců. Jako řízení Boží to ostatně označuje sám zbraslavský opat a nejznámější kronikář Petr Žitavský. Král si vybral Zbraslav i jako místo posledního odpočinku královské rodiny a za tímto účelem zde nechal budovat velkolepý konventní chrám ke cti Panny Marie, největší sakrální stavbu své doby v českých zemích. Práce se zabývá vývojem této ve své době význačné mariánské svatyně a jejím hlavním posláním.

Ve zbraslavském klášteře vznikl i výjimečný písemný dokument o životě, politickém a společenském dění ve středověkých Čechách, Zbraslavská kronika, na níž se autor ve své práci především odkazuje. To vše v relativně velmi krátké době za vlády posledních Přemyslovců a prvních Lucemburků na českém trůně. Rozmachu kláštera učinily pak záhy konec husitské bouře, kdy husitské hordy roku 1420 klášter i chrám vypálili a jejich běsnění nebyla uchráněna ani královská hrobka. Z této rány se *Aula Regia*, tedy Sín královská, jak byl klášter od dob svého zakladatele nazýván, již nikdy zcela nevzpamatoval a nenabyl svého původního významu, byť k jeho definitivnímu zrušení došlo až za císaře Josefa II.